مکتب‌های محله، همکاری مدرسه و انجمن اهدای سر در دهکدهٔ بیدستان

سمیرا آذرمهر، خبرنگار ویژه از بیدستان

بیدستان، ۲۶ مهر ۱۴۰۲: در روزهای نخست مهر، کوچه‌های دهکدهٔ بیدستان بیش از همیشه شلوغ بود. نه به‌خاطر فصل برداشت، که به‌خاطر بازگشایی مکتب‌ها. امسال برای نخستین بار، مکتب‌های محله با همکاری انجمن اهدای سر در بیدستان و با حمایت مالی و فنی شرکت تعاونی زرین‌کشت، کار خود را آغاز کردند. تا پیش از این، بسیاری از کودکان محله ناچار بودند هر روز پیاده یا با موتر کوچک به مرکز ولسوالی بروند و همین مسیر برای خانواده‌های کم‌بضاعت هزینه و دردسر زیادی داشت.

در مراسم گشایش، که صبح روز شنبه ۱۹ مهر در حیاط مکتب دخترانهٔ شهید ثریا نوروزی برگزار شد، بیش از ۴۲۰ شاگرد، معلم، والدین و اعضای شورای انجمن اهدای سر در بیدستان حضور داشتند. پرچم‌های کوچک مکتب‌ها بالای دروازه‌ها نصب شده بود و صف‌های دختران و پسران با یونیفورم‌های تازه، کیف‌های نو و دفترهای جلد‌شده، فضای محله را رنگ‌وبوی دیگری داده بود. بسیاری از والدین می‌گفتند که سال‌ها آرزو داشتند فرزندانشان بدون نگرانی از راه دور به مکتب بروند.

به گفتهٔ مسئولان، ساخت این مکتب‌ها ۳ ماه و ۱۲ روز طول کشیده است. دیوارها از خشت پخته و سنگ محلی ساخته شده‌اند و سقف‌ها با تیرهای فلزی و پوشش حرارتی پوشانده شده تا در زمستان سرد بیدستان، که گاهی دما به زیر ۱۵ درجهٔ سانتی‌گراد می‌رسد، شاگردان در سرما نمانند. هر مکتب ۶ اتاق درس، یک دفتر، یک کتابخانهٔ کوچک و دو دستشوی جداگانه برای دختران و پسران دارد. همچنین یک حیاط بازی و یک باغچهٔ کوچک برای آموزش عملی کشاورزی در نظر گرفته شده است.

حاجی عبدالرحیم نوروزی، رئیس انجمن اهدای سر در بیدستان، در سخنرانی خود گفت که بسیاری از اعضای انجمن خود کشاورز هستند و می‌دانند که یک دختر باسواد چه تفاوتی در زندگی یک خانواده می‌تواند ایجاد کند. او افزود که انجمن در دو سال گذشته ماهانه ۲۰ افغانی از درآمد محصول هر جریب زمین را جمع‌آوری کرده است. «ما پول زیاد نداشتیم، اما اراده داشتیم. هر کس به اندازهٔ توان کمک کرد، یکی با یک بوری گندم، یکی با چند افغانی. امروز می‌بینم که آن پول‌ها چه شده است.»

شرکت تعاونی زرین‌کشت نیز بخش بزرگ هزینه‌ها را پرداخته است. مدیر عامل این شرکت، انجنیر داود سلیمی، گفت که تصمیم گرفته‌اند تنها در بیدستان سرمایه‌گذاری نکنند و در سه ولسوالی دیگر نیز مکتب‌های مشابه بسازند. به گفتهٔ او، شرکت تا پایان سال ۱۴۰۳ قصد دارد ۱۲ مکتب دیگر را تکمیل کند. او گفت: «وقتی یک دختر درس می‌خواند، فقط خودش نیست که آینده می‌سازد؛ کل خانه و کل روستا از آن نور می‌گیرد.»

با این حال، همه‌چیز بی‌نقص نیست. برخی از والدین از نبود معلمان کافی گلایه داشتند. در حال حاضر، در مکتب دخترانهٔ شهید ثریا نوروزی ۱۱ معلم درس می‌دهند، در حالی که شمار شاگردان به ۴۲۰ نفر رسیده است. مسئولان وعده داده‌اند که تا پایان آبان ۶ معلم دیگر استخدام شوند. همچنین قرار است یک کتابخانهٔ سیار هفته‌ای دو بار از مکتب‌ها دیدن کند.

در پایان مراسم، شاگردان مکتب‌ها نمایش کوتاهی از زندگی روزمره در بیدستان اجرا کردند و شعرهایی درباره علم و مکتب خواندند. بسیاری از والدین پس از مراسم گفتند که برای نخستین بار احساس می‌کنند فرزندانشان در آینده گزینه‌های بیشتری خواهند داشت. برای بسیاری از خانواده‌های بیدستان، این مکتب‌ها فقط ساختمان نیستند؛ آن‌ها نشانه‌ای از این هستند که کسی به آینده‌ی دختران این دره باور دارد.

مکتب‌های محله، همکاری مدرسه و انجمن اهدای سر در دهکدهٔ بیدستان

سمیرا آذرمهر، خبرنگار ویژه از بیدستان

بیدستان، ۲۶ مهر ۱۴۰۲: در روزهای نخست مهر، کوچه‌های دهکدهٔ بیدستان بیش از همیشه شلوغ بود. نه به‌خاطر فصل برداشت، که به‌خاطر بازگشایی مکتب‌ها. امسال برای نخستین بار، مکتب‌های محله با همکاری انجمن اهدای سر در بیدستان و با حمایت مالی و فنی شرکت تعاونی زرین‌کشت، کار خود را آغاز کردند. تا پیش از این، بسیاری از کودکان محله ناچار بودند هر روز پیاده یا با موتر کوچک به مرکز ولسوالی بروند و همین مسیر برای خانواده‌های کم‌بضاعت هزینه و دردسر زیادی داشت.

در مراسم گشایش، که صبح روز شنبه ۱۹ مهر در حیاط مکتب دخترانهٔ شهید ثریا نوروزی برگزار شد، بیش از ۴۲۰ شاگرد، معلم، والدین و اعضای شورای انجمن اهدای سر در بیدستان حضور داشتند. پرچم‌های کوچک مکتب‌ها بالای دروازه‌ها نصب شده بود و صف‌های دختران و پسران با یونیفورم‌های تازه، کیف‌های نو و دفترهای جلد‌شده، فضای محله را رنگ‌وبوی دیگری داده بود. بسیاری از والدین می‌گفتند که سال‌ها آرزو داشتند فرزندانشان بدون نگرانی از راه دور به مکتب بروند.

به گفتهٔ مسئولان، ساخت این مکتب‌ها ۳ ماه و ۱۲ روز طول کشیده است. دیوارها از خشت پخته و سنگ محلی ساخته شده‌اند و سقف‌ها با تیرهای فلزی و پوشش حرارتی پوشانده شده تا در زمستان سرد بیدستان، که گاهی دما به زیر ۱۵ درجهٔ سانتی‌گراد می‌رسد، شاگردان در سرما نمانند. هر مکتب ۶ اتاق درس، یک دفتر، یک کتابخانهٔ کوچک و دو دستشوی جداگانه برای دختران و پسران دارد. همچنین یک حیاط بازی و یک باغچهٔ کوچک برای آموزش عملی کشاورزی در نظر گرفته شده است.

حاجی عبدالرحیم نوروزی، رئیس انجمن اهدای سر در بیدستان، در سخنرانی خود گفت که بسیاری از اعضای انجمن خود کشاورز هستند و می‌دانند که یک دختر باسواد چه تفاوتی در زندگی یک خانواده می‌تواند ایجاد کند. او افزود که انجمن در دو سال گذشته ماهانه ۲۰ افغانی از درآمد محصول هر جریب زمین را جمع‌آوری کرده است. «ما پول زیاد نداشتیم، اما اراده داشتیم. هر کس به اندازهٔ توان کمک کرد، یکی با یک بوری گندم، یکی با چند افغانی. امروز می‌بینم که آن پول‌ها چه شده است.»

شرکت تعاونی زرین‌کشت نیز بخش بزرگ هزینه‌ها را پرداخته است. مدیر عامل این شرکت، انجنیر داود سلیمی، گفت که تصمیم گرفته‌اند تنها در بیدستان سرمایه‌گذاری نکنند و در سه ولسوالی دیگر نیز مکتب‌های مشابه بسازند. به گفتهٔ او، شرکت تا پایان سال ۱۴۰۳ قصد دارد ۱۲ مکتب دیگر را تکمیل کند. او گفت: «وقتی یک دختر درس می‌خواند، فقط خودش نیست که آینده می‌سازد؛ کل خانه و کل روستا از آن نور می‌گیرد.»

با این حال، همه‌چیز بی‌نقص نیست. برخی از والدین از نبود معلمان کافی گلایه داشتند. در حال حاضر، در مکتب دخترانهٔ شهید ثریا نوروزی ۱۱ معلم درس می‌دهند، در حالی که شمار شاگردان به ۴۲۰ نفر رسیده است. مسئولان وعده داده‌اند که تا پایان آبان ۶ معلم دیگر استخدام شوند. همچنین قرار است یک کتابخانهٔ سیار هفته‌ای دو بار از مکتب‌ها دیدن کند.